

El jonc és flexible, nosaltres també

¿El poeta, escriptor, traductor i intèrpret multidisciplinari Pau Gener explica el concert de Paul Fuster, el passat dissabte 17 d'abril, a l'escola Josep Pallerola i Roca

Paul Fuster a l'Escola Josep Pallerola i Roca | Arnau Amadó

Venim de l'infern. Qui més qui menys ha passat un infern. Materialitzat de diverses formes i maneres per a cadascú. Però seguim vius. Un parell de vailets del poble parlen fent el vermut: - "Hauríem de fer alguna cosa, no? -Muntem un bolo, o així?". En parlen a La Clau de Sant Celoni, s'hi posen: "Portem en **Paul Fuster**? Estan assajant amb la formació original".

Els músics s'hi posen bé. L'Ajuntament s'hi posa bé. La bona gent de La Clau treballa fort. En Pau Gener s'ho mira i decideix que sí, que seguim vius. Som-hi. Anem a provar-ho. Si seguim vius, hem de tirar endavant. I fort. Ara més que mai. Han passat mesos en què era impossible muntar un bolo. Ens han desertitzat l'esperit. Tot tancat. I ara les mesures són difícils de complir, però ja fem el que sigui per un bri de vida.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=7tGeBhjLCrc>

Així arribem al dissabte 17 d'abril. El poble respon. La comarca del Baix Montseny sencera ens guarda. Bona gent que té ganes de venir. Hem posat un preu popular: 5 euros i 3 pels socis de La Clau. Ens deixen un aforament limitat. Hem de fer sistema d'entrades i anotar els noms i els contactes de tothom que vingui. No hi pot haver bar. Anar al lavabo, amb mesures. Follar al lavabo no es contempla, tot i que hi ha els boscos dels Maribaus a prop, per si de cas. Emmascarats i estàtics. Però ho fem. Ho fem. El jonc és flexible, nosaltres també. Anem a buscar

vida. Serem flexibles per poder trobar-la.

Paul Fuster a l'escola Josep Pallerola i Roca Foto: Arnau Amadó

I així es basteix l'emboscada d'una tarda. Tot a punt. En **Paul Fuster** és un músic que té allò que s'ha de tenir. S'hi deixa l'espina. La seva hipersensibilitat l'ha fet com és. Ha patit i ha gaudit com ningú. I ho pot explicar. Té coses a dir. Va acompanyat pel Jaume i l'Àlex, i el doctor Enric Carbonell a la tècnica. Han passat quasi 25 anys i ja ho fèiem. A finals dels 90. Som els mateixos, però millors.

En temps de pandèmia, res com reunir-se, i militar en la cultura. La música com a bandera. Ens fa falta. La intensitat com a credencial. La identitat pròpia, la volguda, com el darrer rastre de llibertat.

To be continued.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=qk8E9WTO0w4>